

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Improvisatoren

Citation: Andersen, H. C.: "Improvisatoren", i Andersen, H. C.: *Improvisatoren*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1991, s. 81. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen03val-shoot-idm140167598529904/facsimile.pdf> (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Improvisatoren

nede Ungel min egen fortræffelige *Antonio*! læg Dig saa efter det Hebraiske! vi ville begge to studere det, kun paa forskjellig Maade! vær fornuftig og tænk paa, hvormeget Du derved kan gjøre for min Lykke!

»Du veed,« sagde jeg, »hvor inderligt jeg med hele min Sjæl hænger ved Dig! Du veed, hvor din overvældende Kraft griber ind i mine Tanker, i min hele Vilie! var Du ond, da kunde Du fordærve mig! – jeg maa ind i din magiske Kreds! Jeg bedømmer ikke dine Livs-Anskuelser efter mine, enhver maa vist følge sin Natur! jeg troer heller ikke, det er Synd, den Maade Du griber Glæden paa, thi saaledes er nu Du engang skabt, jeg er en ganske Anden! Overtal mig ikke til et Eventyr, der, om det end falder vel ud, dog aldrig var til din sande Lykke!»

»Godt, godt!« afbrød han mig, og jeg saae det fremmede, stolte Blik, han saa ofte havde viist mod *Habbas Dahdah*, naar denne ved sin Stilling var den afgjørende! »godt, *Antonio*! det var ogsaa et Spøg, det Hele! Du skal ikke løbe i Skriftestolen for min Skyld! men hvad Ondt der var i, at Du lærte lidt Hebraisk og det af min Jøde, begriber jeg ikke! men ikke et Ord derom! – Tak for Besøget! vil Du spise? vil Du drikke? her er til Tjeneste!»

Jeg var forstømt; Tønen, hvori han talte, hele hans Maade at være paa var som den Fornærmedes. Istændende Kulde og fornem Høflighed mødte mit varme Haandtryk. Forstømt og bedrøvet forlod jeg ham snart.

Jeg folte, han havde Uret, at jeg havde handlet, som jeg burde, og dog kom der Øieblikke, hvori jeg syntes at jeg havde været ond imod ham. I denne min Kamp med mig selv gik jeg igjennem Jødekvartret og haabede paa min Lykkestjerne, at den vilde føde et Eventyr til Gavn for min kjære *Bernardo*, men jeg saae ikke engang den gamle Jøde; fremmede Ansigter tittede rundt om fra Vinduer og Døre; skidne Born laae paa Fortouget mellem alskens Skramlerne af Jern og Klæder, det evige Skrig, om man vilde sælge eller købe, bedøvede mig næsten. Nogle unge Piger spillede, fra Vindue til Vindue, Fjerboldt over Gaden; den ene var ret smuk, – skulde det være *Bernardos* Elskede? Uden at vilie det, tog jeg Hatten af, men skammede mig derover og strøg mig med Haanden om Panden, som var det Varmen og ikke Pigen, jeg bløttede mit Hoved for.